

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1355/2025
13.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дуње Бзенић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу Кж1 244/24 од 14.01.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж3 10/25 од 03.06.2025. године, у седници већа одржаној дана 13.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дуње Бзенић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу Кж1 244/24 од 14.01.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж3 10/25 од 03.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 878/22 од 21.05.2024. године окривљени АА, на основу одредбе члана 423. тачка 2. ЗКП, ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 244/24 од 14.01.2025. године, усвајањем жалбе ОЈТ у Нишу преиначена је пресуда Основног суда у Нишу К 878/22 од 21.05.2024. године, па је окривљени АА оглашен кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда, којом му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца, која се неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од две године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, с тим што се окривљеном у случају опозива условне осуде, у утврђену казну затвора, има урачунати време проведено у притвору у периоду од 22.04.2021. године до 09.07.2021. године.

Према окривљеном АА изречена је мера безбедности обавезно лечење алкохоличара, која ће се извршавати на слободи и која ће трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од две године.

Истом пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног, па је окривљени обавезан да на име паушала плати суду износ од 15.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док ће о висини осталих трошкова кривичног поступка, бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кжз 10/25 од 03.06.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Вишег суда у Нишу Кж1 244/24 од 14.01.2025. године је потврђена.

Иако бранилац окривљеног АА наводи да захтев за заштиту законитост подноси против свих наведених правноснажних пресуда, Врховни суд налази да из навода захтева произилази да је исти поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу Кж1 244/24 од 14.01.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кжз 10/25 од 03.06.2025. године, имајући у виду да је пресудом Основног суда у Нишу К 878/22 од 21.05.2024. године окривљени ослобођен од оптужбе због кривичног дела из члана 194. став 1. Кривичног законика, у ком случају би поднети захтев био на штету окривљеног. Предметни захтев за заштиту законитости бранилац окривљеног подноси због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) и став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП и повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, као и због повреда одредби чланова 14. Кривичног законика, 332. став 1. тачка 2), 500. став 1. тачка 2), 113. став 2., 124. став 1. тачка 1) и 2) и члана 16. у вези са чланом 82. и 84. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је донео одлуку као у изреци, налазећи да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, недозвољен односно нема прописан садржај.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1.) и 4.) и тачка 7.) до 10.) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1.) до 3.) и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим - другостепеним судом.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Међутим, ову повреду закона, која представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту

законитости, бранилац окривљеног само формално истиче, будући да наводима захтева, непостојање битних елемената кривичног дела у питању, бранилац образлаже најпре истицањем да је другостепени суд погрешно утврдио чињенично стање и погрешно оценио изведене доказе, што представља повреду члана 440. ЗКП, а потом и истицањем да образложење пресуде садржи међусобно противречне и нејасне разлоге о одлучним чињеницама, указујући на тај начин на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП.

У конкретном случају, бранилац окривљеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, само формално, истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца. Међутим, бранилац не указује у чему се истакнута повреда конкретно састоји, односно не опредељује о ком доказу се ради и због чега га сматра недозвољеним, већ ову повреду закона образлаже оспоравањем доказне снаге налаза и мишљења вештака психијатра и истицањем да је вештак приликом сачињавања истог изнео закључке који превазилазе границе његове стручности, заснивајући исти на исказима окривљеног, његове супруге и малолетног детета, те да је свој закључак о постојању зависности код окривљеног формирао само на основу исказа странака у поступку и узете анамнезе од окривљеног.

Ови наводи браниоца, по оцени Врховног суда, представљају суштински указивање на повреду одредбе члана 440. ЗКП.

По оцени Врховног суда, у преосталом делу захтева, бранилац окривљеног такође указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП, изношењем сопственог виђења околности везаних за предметни догађај, оспоравањем наступања последице кривичног дела, износећи став да су побијане пресуде засноване на ирационалним закључцима, који су утврђени паушалном оценом и пристрасним сагледавањем ствари, као и да наводи оптужног акта нису доказани, обзиром да је суд прихватио конструкцију оптужног акта, без проверавања исправности истог.

Поред овога, као разлог подношења захтева, бранилац наводи повреде одредби чланова 14. Кривичног законика, 332. став 1. тачка 2), 500. став 1. тачка 2), 113. став 2., 124. став 1. тачка 1) и 2) и члана 16. у вези са чланом 82. и 84. став 1. ЗКП, док у образложењу захтева оспоравајући образложење другостепене пресуде, наводи и повреду одредбе члана 460. ЗКП, као и повреде одредби чланова 17. став 2. и 352. став 2. ЗКП, те битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, која се огледа у неразумљивој изреци, а коју повреду погрешно нумерише навођењем одредбе ЗКП, који више није на снази – из члана 368. став 1. тачка 11).

Међутим, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. ЗКП, као и повреде одредби чланова 16. у вези са чланом 82. и 84. став 1., 17. став 2., 113. став 2., 124. став 1. тачка 1. и 2., 332. став 1. тачка 2., 352. став 2., 440, 460, 500. став 1. тачка 2., не представљају законске разлоге у оквиру повреда такстативно наведених у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости па је стога Врховни суд оценио да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у овом делу, недозвољен.

Бранилац окривљеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, само формално, истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 3) и 441. став 4. ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца, не конкретизујући у чему се истакнуте повреде закона састоје.

Како наведене повреде поступка, супротно одредби члана 484. ЗКП, нису конкретизоване, а Врховни суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости, везан разлозима делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП, то суд одлучујући по захтеву за заштиту законитости, уколико разлози повреде закона нису изричито наведени, нема законских овлашћења да по службеној дужности тумачи и оцењује о којој се повреди закона ради, због чега је поднети захтев браниоца окривљеног АА, у односу на ове повреде закона, одбачен јер нема прописан садржај.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у односу на део захтева који је оцењен недозвољеним, те на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 484. ЗКП у односу на део захтева који нема прописан садржај, донета је одлука као у изреци решења.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић